

A fenyőtűk tapadóképessége finnországi megfigyelések szerint igen érzékenyen utal a tűk beérettiségére és ezen keresztül az egész növényére. Célszerűen mérhető ez megfelelő rugós mérleggel, meghatározva azt az erőt, amellyel a tű a hajtásról eltávolítható.

(AFZt, 1982. 14. Ref.: Jérôme R.)

HOZZÁSZÓLÁS

„A FAHASZNÁLATI KUTATÁS ÉS OKTATÁS” C. CIKKHEZ

Dr. Herpay Imre írása aktuális, lényegre törően tömör cikk. Mégis szót kérek, hogy megfogalmazzak egy-két kérdést, tegyek egy pár megjegyzést.

Milyen szerv határozza meg a kutatási témákat, azok hogyan kerülnek a kutatásban részt vevők között elosztásra, s egyáltalán, milyen a kutatások koordinálása? A befejezett kutatásokból — pl. az utolsó 5 évben — mennyi került a gyakorlatban hasznosításra, milyen mértékben és milyen eredményre? Mert az ugyan tény, hogy a kutatási eredmények bevezetésében a kutatóknak jelentős szerepe lehet, de ennek elmaradása önmagában nem lehet oka az „elfektetésnek”. Jó, ha a kutatást végző szerv érdekeltségi rendszere ösztönöz a bevezetésre, de még ez sem igazán a döntő. Inkább az a kérdés merül fel, hogy milyen gazdasági vezető az, amelyik egy jó, korszerű, gazdaságos eredményt biztosító kutatást nem alkalmaz? Csak szubjektív okai vannak, vagy a vállalatok közgazdasági „környezete” nem kedvez az új bevezetésének? — Hogy az egyetemen 1,6—2,6 az erdőművelési (a fatermesztés kifejezést nem szeretem, erőltetetten „magyarított” szó ez is, noha nagyon szép magyar szavunk van: erdőművelés) kutatókapacitás a fahasználatnak, nos, ez az arány egészen jónak látszik. Talán akkor lehetne az arányt megkérdőjelezni, ha a jóval többet jelentő erdőhasználathoz lenne viszonyítva.

A cikk a szakmunkás- és a szakközépiskolai képzésünket is érinti. Annyit célszerű azért kimondani, hogy a technikusképzés korszerűsítése érdekében az MTESZ (és tagegyesületei) is komoly erőfeszítéseket tesz immár két éve. A vita még nem zárult le. A szakmunkásképzés problémáihoz egy kérdést had tegyek fel: mi az oka annak, hogy a végzett fiatal szakmunkások igen jelentős hányada elhagyja a pályát? Herpay professzor rövid kitérője azt is eszembe juttatta, hogy régóta sokan, sokszor felvetették; milyen jó lenne, ha az EFE lenne az „anyja” az egész erdőszékesképzésnek, s a szakmunkás- és szakközépiskolák ennek az anyának az „emlőin” fejlődhetnének, eleve biztosítva az oktatás összhangját. Sok meglevő probléma lenne elkerülhető ilyen helyzetben.

Az egységes megítélés végett jó lett volna, ha a cikk táblázata az összes tárgyakat felsorolva mutatja az óraszámokat, azt is feltüntetve, hogy mennyi az elméleti és mennyi a gyakorlati óra. Az erdőszékesüzemtechnikus néven képzendő erdőszékesgépezéseket minél előbb szívesen látná a gyakorlat. Igazán nagy szükség van rájuk, akár azonnal is. A továbbképző tanfolyamok jelentős részével a résztvevők, meg a küldők is elégedetlenek. Sok a részlet, kevés az új, a valóban azonnal hasznosítható. Ezért melegen üdvözölhetjük a leírtakat, mely szerint „... egy fontos, de nagyon szűk témakörben azonnal alkalmazható ismereteket nyújtana”. Sokkal nagyobb teret kell szentelni az önképzésnek, ehhez szervezett segítséget kell nyújtani. Az önképzés vizsgája a gyakorlati munka legyen.

Tóth István